

Κυριακή των Αγ. Πατέρων της Α΄ Οικ. Συνόδου (Ιω. ιζ' 1-13)
20 Μαΐου 2007

Ἐνα ἐρώτημα θὰ μπορούσαμε νὰ θέσουμε σήμερα στὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιὰ τὸ πῶς στερεώθηκε ἡ ἀληθινὴ πίστη στὸ Χριστό. Καὶ θὰ παίρναμε τὴν ἀπάντηση, πὼς ἡ ἀληθινὴ πίστη στερεώθηκε μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀναρίθμητων Μαρτύρων· μὲ τὴ διδασκαλία τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ μὲ τὶς ἀδιάλειπτες προσευχὲς τῶν Ἀσκητῶν τῆς Ἑκκλησίας μας.

὾λοι ἔτοῦτοι οἱ ἄγιοι ἀνθρωποι μὲ τὸν ὄσιακὸ βίο τους, ἔβαλαν τὴν σφραγίδα τους στὴν πορεία τῆς Ἑκκλησίας γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Γι' ἀυτὸ εὐγνωμονοῦσα ἡ Ἑκκλησία, τοὺς τιμᾷ καὶ καυχᾶται γι' αὐτούς. Ἀφοῦ πρῶτος ὁ Χριστὸς τοὺς τίμησε καὶ τοὺς στεφάνωσε μὲ τὸ στεφάνι τῆς δόξης γιὰ τὴν μαρτυρία καὶ τὴν ὁμολογία τους.

Μὰ καὶ ἐμεῖς καθημερινὰ τοὺς τιμοῦμε καὶ τοὺς ἑορτάζουμε μὲ ἑορτὲς καὶ πανηγύρια καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ εἶναι συνεχῶς μαζί μας. Νὰ εἶναι οἱ φίλοι, οἱ σύντροφοι καὶ οἱ συνοδοιπόροι στὸν ἀγώνα μας γιὰ τὴν ἀληθινὴ πίστη. Ως φίλοι δὲ τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἅγιοι ἐπιθυμοῦμε νὰ εἶναι καὶ φίλοι δικοί μας, ἀφοῦ καὶ ἐμεῖς εἴμαστε φίλοι Του.

Ἐτούτοι οἱ Ἅγιοι κατανόησαν ὄρθως τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔτσι τὸν ἐρμήνευσαν. Βίωσαν αὐτὲς τὶς οὐράνιες ἀλήθειες καὶ ἡ ἀγία ζωή τους ἐπιβεβαίωσε καθημερινὰ τὴν ἀληθινὴ πίστη τους. Τέλος οἱ Ἅγιοι τῆς Ἑκκλησίας μας σφράγισαν μὲ τὸ αἷμα τους, τὴ θυσία τους, τὰ μαρτύρια καὶ τὸ θάνατο, τὶς ἀλήθειες τοῦ λόγου τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἑκκλησία δὲ ὡς κιβωτὸς τῆς ἀληθείας, εἶναι συνεπῶς καὶ ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας μας. Γιατὶ ἐκεῖ μέσα ὅλοι μας σωζόμαστε, ὅπως ἔγινε τότε μὲ τὴν κιβωτὸ τοῦ Νῷ. Περισσότερο ὅμως στοὺς δύσκολους καὶ κατακλυσμιαίους ἀπὸ τὴν κακότητα, τὴ διαφθορὰ καὶ τὴν ἀμαρτία, καιρούς μας, ὀφείλουμε νὰ ζοῦμε μέσα στὸ πνευματικὸ χῶρο τῆς Ἑκκλησίας καὶ νὰ ὑπακούουμε στὸ λόγο της. Ὄσοι βρίσκονται μέσα, σώζονται· ὅσοι εἶναι ἀπ' ἔξω, πᾶνε χαμένοι.

Μὰ λέγοντας πὼς ὀφείλουμε νὰ εἴμαστε μέσα στὴν Ἑκκλησία μας, νὰ διατηροῦμε ἀκέραιη τὴν Ὁρθοδοξία καὶ νὰ διαφυλάσσουμε τὴν πίστη μας, τὶ ἄρα γε ἐννοοῦμε; Τὶ θέλουμε νὰ ποῦμε;

Θέλουμε νὰ ποῦμε καὶ νὰ ὑπογραμμίσουμε πὼς ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὀφείλουμε «νὰ ἔχουμε ἀνάμεσά μας ἀγάπη, ἐκείνη τὴν ἀγάπη ποὺ μᾶς διδάσκει ὁ Χριστός. Νὰ μὴ λείπουμε ἀπὸ τὴ θεία Λειτουργία καὶ νὰ ἔχουμε σεβασμὸ καὶ ὑπακοὴ στοὺς ἱερεῖς μας. Νὰ ἔχομολογούμαστε καὶ νὰ κοινωνοῦμε. Νὰ μὴν πειράζουμε ξένο πρᾶγμα, νὰ μὴν ζημιώνουμε τὸ γείτονά μας. Νὰ μὴν κακολογοῦμε τοὺς συνανθρώπους μας, ποὺ εἶναι ἀδελφοί μας καὶ νὰ μὴ βλασφημοῦμε τὸ Θεό, ποὺ εἶναι ὁ στοργικὸς καὶ πολυεύσπλαγχνος πατέρας μας».

Μ' ὅλα ἔτοῦτα τὰ μικρὰ καὶ καθημερινὰ πράγματα κερδίζουμε τὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Καὶ μ' ἔτοῦτα τὰ ἀπλᾶ λέμε ὅτι βρισκόμαστε μέσα στὸν πνευματικὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Τότε εἴμαστε οἱ πραγματικοὶ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ κι Αὐτὸς θὰ μένει γιὰ πάντα μαζί μας. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιθυμοῦμε νὰ εἴμαστε μὲ τὸν Χριστό, γι' αὐτὸ ἐπιδιώκουμε νὰ εἴμαστε μέσα στὴν Ἐκκλησία Του. Καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ μένουμε ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, γιατὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ εἴμαστε μὲ τὸ διάβολο.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔγνοια μας πάντα πρέπει νὰ εῖναι, νὰ εἴμαστε μέσα στὸν πνευματικὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας γιὰ νὰ διασφαλίζουμε τὴ σωτηρία τῆς ὑπάρξεώς μας. Κι τοῦτο ἀκριβῶς νὰ εῖναι τὸ συνεχὲς αἴτημα τῆς προσευχῆς μας πρὸς τὸ Χριστό.

Καὶ ἐὰν ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐօρτάζουμε καὶ νὰ τιμοῦμε τοὺς θεοφόρους Πατέρες, ποὺ ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴν ὄρθὴ καὶ ἀληθινὴ πίστη, ὁφείλουμε νὰ εἴμαστε πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁπως ἐκεῖνοι, διέμειναν στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, βίωσαν τὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης της καὶ ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴν ἐνότητά της.

Εἰδεμή, ἀγνοώντας ἔτούτη τὴν πραγματικότητα, κινδυνεύουμε νὰ μοιάσουμε τοῦ Ἰούδα, ποὺ ξέκοψε ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ Τὸν πρόδωσε· ἔτσι δὲ ἀπωλέσθηκε. Μιὰ τέτοια ὅμως πορεία θὰ εῖναι τὸ δρᾶμα μας· δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐπιτρέψουμε γιατὶ δὲν μᾶς ἀξίζει.

[dkpdf-button]